

இந்திய நாடக வரலாற்றில் தமிழ் நாடகங்களில் காணப்படும் நவீன இசையின் தாக்கம்

ஜெயபிரகாஷ் ச.
முனைவர் பட்ட மாணவர்

TDES – தமிழ் பல்கலைக்கழகம்

ஆய்வு நோக்கம்:

இந்திய நாடக வரலாற்றில் தமிழ் நாடகங்களின் வளர்ச்சியில் காணப்பட்ட பல்வேறு இசைத் தன்மையை வரலாற்று நோக்கில் ஆய்வு செய்து அதன் வாயிலாக தமிழ் நாடகங்களில் காணப்படும் நவீன இசையின் தாக்கத்தை விளக்குவதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாக வரையறுக்கப்பட்டள்ளது.

ஆய்வுச் சுருக்கம்:

தமிழ் நாடகங்களின் வளர்ச்சி என்பது பல்வேறு காலகட்டங்களில் பரிணாம வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. கூத்திலிருந்தே நாடகம் வளர்ச்சியடைந்ததை வரலாற்று ஆய்வுகள் வாயிலாக அறிய இயலும். கூத்தானது அபிநயம் மற்றும் நாடகம் என இரு பெரும் பிரிவுகளை உள்ளடக்கியது. கூத்தின் காலந்தொட்டே பண்டை தமிழிசை அதனுடன் இரண்டற கலந்துள்ளது. கூத்தை பற்றிய தகவல்கள் சங்ககால இலக்கியங்களிலும், பாடல்களிலும் காணப்படுகிறது. இக்காலங்களிலேயே பல்வேறு இசைக்கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன. கூத்திலிருந்து நாடகம் வளர்ச்சியடைந்த பின்பும், தொடர்ந்து பல்கூறு இசைக்கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டும் இருந்துள்ளன. கூத்து மற்றும் நாடகங்களில் பண்டைய நாட்டுப்புற இசைவடிவங்கள் மற்றும் தமிழிசை வடிவங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. நாடகங்களில் கீர்த்தனை வடிவிலான பாடல்கள் தற்போதும் பாடப்படும் வருகின்றன. 20,21-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் நாடகங்களில் நவீன இசைக்கருவிகள் மற்றும் நவீன இசை தன்மைகள் விரவி இருப்பதை நம்மால் காண இயலுகிறது. இவ்வாய்வின் வாயிலாக தமிழ் நாடகங்களில் காணப்படும் நவீன இசையின் தாக்கத்தை அறியலாம்.

திறவுச் சொற்கள்:

இந்திய நாடகம், தமிழ் நாடகம், கூத்து, அபிநயம் - நாடகம், நடனம், பதர நாட்டியம், பாட்டு. சங்க காலம், முத்தமிழ் (இயல், இசை, நாடகம்) கீர்த்தனைகள், இசைக்கருவிகள், நடன காலஞர்கள், நாடக கலைஞர்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள், வரலாற்று சம்பவங்கள், அடியார்க்கு நல்லார், அறம், பொருள், இன்பம், வீடு, முகம், பிறை முகம், கருப்பம், விளை, துய்த்தல், புறக்கோல், உட்கோல், ஆகாயக் கோல், சங்கரதாஸ் சுவாமிகள், நவீன இசைக்கருவிகள், நவீன இசை.

தலைப்பு அறிமுகம்:

பண்டைய தமிழ் சமுதாயத்தில் கொற்றைக்கு வெட்டுவா வரி, மாயோனுக்கு ஆய்ச்சியர் குரவை, முருகனுக்கு குன்றக்குரவை என பல்வேறு வகையான கூத்துக்கள் அல்லது நாடகங்கள் தெய்வங்களை போற்றும் வகையில் நிகழ்த்தப்பட்டன. இவ்வாறு பண்டையத் தமிழ் சமூகத்தில் நாடக வளர்ச்சியுடன் சமயம் இணைந்திருந்தது. இந்த நாடகங்கள் பொதுவாக தெய்வத்தைப் புகழ்ந்து பாடுவதும், நடனமாடுவதும் என சம்பந்தப்பட்டது. பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் நாடகம் இவ்வாறு பாட்டு, நடனம் ஆகிய வடிவங்களில் வளர்ந்துள்ளது.

பண்டைய தமிழகத்தின் நாடகத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்:

தமிழ் நாடகத்தின் தோற்றம் மற்றும் வளர்ச்சியென்பது சங்க கால இலக்கியத்தில் காணப்படும் சான்றுகளை சார்ந்தே கூறப்படுகிறது. சங்க காலத்தில் நாடகம் கூத்து என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கூத்து என்பது முக்கியமாக நடனம் என்பதை குறிக்கிறது ஆனால் இந்த வார்த்தை நாடகத்தையும்

குறிக்கும் தமிழ் மொழி இயல், இசை, நாடகம் என சொல்லை சரியான பொருளில் பயன்படுத்தினர். கூத்துகள் இரண்டு வகையாக உள்ளன. அவை அபிநயம் மற்றும் நாடகம் என கூறப்படுகின்றன. அபிநயம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட பாடலுக்கு இசைவாக ஆடப்படும் ஒரு வகையான நடனத்தை குறிக்கிறது. நாடகம், ஒரு கதை அல்லது கதையிலிருந்து காட்சிகளை இயற்றுகிறது. பரதநாட்டியத்துடன், கூத்தும் அடையாளம் காட்டப்பட்டுள்ளது. பிந்தைய சொல் சில திருவிழாக்களில் இசைவான இசைக்கருவிகளுடன் ஒரு தனி நபர் அல்லது ஒரு குழுவினால் ஒரு பாடல் அல்லது கதையின் ஒரு பகுதியை இயற்றும் நடனத்தை குறிக்கிறது. இந்த பொருளில் தான் குட்டு என்பது முக்கியமாக இந்த கூத்துகளை உள்ளடக்கிய பண்டைய தமிழ் சமூகத்தில் நாடகம் மற்றும் நாடகத்திற்கு மிக அருகில் வருகிறது. நாடு என்பது நாடகத்தில் வேர் என்று கருதலாம் இது ஒரு ஒற்றுமையைக் குறிக்கிறது. நாடகம் மக்களின் வாழ்க்கை மற்றும் செயல்பாடுகளை பின்பற்றுகிறது. தமிழ்நாட்டின் தென் மாவட்டங்களில் உள்ள கிராமங்களில் இறந்த ஆவிகளை அமைதிப்படுத்த கேமியாட்டம் என்ற நடனம் நடத்தப்படுகிறது. இறந்த ஆவியின் வாழ்க்கையைக் குறிக்கும் மயக்கத்தில் ஒருவர் நடனமாடுகிறார். இங்கே உரையாடல்கள் அரிதாகவே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இது ஒரு நபரின் நிகழ்ச்சி இவ்வகை ஆட்டம் தமிழ் நாடக வளர்ச்சிக்கு உதவியதாகக் கருதப்படுகிறது. இதனால் தமிழ் நாடகம் எல்லா நிகழ்தகவுகளிலும் நடனத்திற்குக் கடன்பட்டிருக்கிறது. கூத்து என்ற சொல்லுக்கு நடனம் மற்றும் நாடகம் என்று பொருள். நடனக் கலைஞர்கள் கிராமத் தலைவரின் ஆதரவைப் பெற்று புராணங்கள் மற்றும் இதிகாசங்களில் இருந்து கதைகள் மற்றும் சம்பவங்களில் இருந்து கதைகள் மற்றும் சம்பவங்களை நாடகங்களாக வழங்கினர்.

நாடகங்களின் வகைகள்:

பல்வேறு வகையான நாடகங்கள் அல்லது கூத்துக்கள் இருந்ததை அடியார்க்கு நல்லாரின் விளக்கத்திலிருந்து அறிய முடிகிறது. அடியார்க்கு நல்லார் கந்திக் கூத்து, மறாறும் வினோதக்கூத்து போன்றவை பற்றி விளக்கியுள்ளார். கந்திக் கூத்து முன்னாள் ஹீரோவின் வெற்றிகரமான முன்னேற்றத்தை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. வினோதக் கூத்து நாடகத்துடனான ஒரு வகையான உறவை வெளிப்படுத்துகிறது. அகக்கூத்து கதாபாத்திரங்களை சித்தரிக்க முயற்சிக்கிறது மற்றும் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துகிறது. ஒரு நாடகத்தின் பல்வேறு அம்சங்கள் தமிழ்க் கூத்துகளில் காணப்படுவதை இது காட்டுகிறது. விருத்தி என்பது அடியார்க்கு நல்லார் விவரித்த நாடகத்தின் மற்றொரு வடிவம். விருத்தியின் வெவ்வேறு வடிவங்களை வகைப்படுத்துவதில் வெவ்வேறு பாத்திரங்களில் நடிக்கும் பாத்திரங்கள் முக்கியமானவை.

பொதுவாக நாடகத்தின் பொருள் அறம் (நீதி), பொருள் (செல்வம்), இன்பம் (இன்பம்) மற்றும் வீடு (முக்தி) ஆகியனவாக இருக்க வேண்டும் என்பது அனுமானம். நாடகத்தை சிறப்பிக்கும் ஐந்து பகுதிகளாவன முகம், பிறை முகம், கருப்பம், விளை மற்றும் துய்த்தல், ஒரு நாடகத்தின் உடையாடல்கள் மூன்று வகைகளாகப் பிரிக்கப்படகின்றன அவையாவன, புறக்கோல் (வெளிப்படையான பேச்சுக்கள்), உட்கோல் (மனம் சார்ந்த உரையாடல்கள்) மற்றும் ஆகாயக்கோல் (புறம்). தமிழ் நாடகம் சடங்கு நடனங்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்ததாக கருதப்படுகிறது. தமிழ் நாடகத்தை புரிந்து கொள்வதற்கு கீழ்க்காணும் நடனங்களை பற்றி அறிந்து கொள்வது மிகவும் அவசியமாகக் கருதப்படுகிறது. அவையாவன: 1. குறவிக் கூத்து, 2. வெறியதல், 3. துணைக்கூத்து, 4. வள்ளிக்கூத்து, 5. வெட்டுவர், 6. கயிற்றுதல், 7. போர் நடனங்கள், 8. சக்கைக் கூத்து, 9. தோற்பவைக் கூத்து, 10. பொம்மலாட்டம் போன்றவை.

நாடகங்களின் சரிவு:

கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாடு களப்பிரர் வம்சத்தின் ஆட்சியின் கீழ் வந்த போது நாடகங்கள் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கின. களப்பிரர் வம்சத்தினர் சமண மதத்தில் உறுதியான

தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகம் இதழியல் (ம)
உடகப் பன்வி நாடகம் (ம)அரங்க கலைத்துறை மற்றும்
பிரணவ நுண்கலை ஆய்விதழ்
(மதிப்பீடு செய்யப்பட்ட சர்வதேச மின்னியல் ஆய்விதழ்)
இணைந்து நடத்திய பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம்

"இந்திய நாடக மரபு"
Special Volume 3 Issue 1

நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர் மற்றும் நுண்கலைகளை மேம்படுத்துவதற்கு விரோதமாக இருந்தனர். இவ்வாறு நாடகங்கள் நிலையானது மிகவும் சரிந்தது. நிகழ்த்தப்படும் நாடகங்களின் எண்ணிக்கை வெகுவாக குறைந்தது. நாடக கலைஞர்களின் வாழ்வாதாரம் மிகவும் பாதிப்படைந்தது. கலைஞர்கள் நாடக தொழிலை விட்டு வேறு தொழில்களை செய்யும் நிலைக்கு தள்ளப்பட்டனர்.

தமிழ் நாட்டுப்புற நடனங்களின் தாக்கம்:

தமிழ் நாட்டுப்புற நடனங்கள் மிகவும் வியத்தகு கூறுகளைக் கொண்டுள்ளன. மேலும் அவை பண்டைய காலத்தில் தமிழ் நாடக வளர்ச்சியில் தங்கள் பங்களிப்பை செய்துள்ளன. இந்த நாட்டுப்புற நடனங்களின் வெவ்வேறு வடிவங்களை பின்வருமாறு காணலாம்.

- 1.கும்மியடித்தல், 2. ஒயிலாட்டம், 3. பொம்மலாட்டம், 4. பாவைக் கூத்து, 5. பாகவதமேளம்,
6. உருமி கோமாளியாட்டம், 7. கரகாட்டம், 8. கவையாட்டம், 9. தேவராட்டம். 10. கணியன் ஆட்டம்,
11. ஆலியாட்டம், 12. கமன் கொழுத்தல், 13. உரியடி, 14. பொய்க்கால் குதிரையாட்டம்,
15. கட்டுவயாட்டம், 16. குறவன் குறத்தி என்பவையாகும்.

இந்த வெவ்வேறு வகையான நாட்டுப்புற நடனங்கள் பொதுவாக புராணங்கள் மற்றும் இதிகாசங்களை உருவாக்கும் வெவ்வேறு கதைகள் அல்லது சம்பவங்களை சித்திரிக்க முயன்றன. இந்த நடனங்களில் பாடல்கள், நடனங்கள் மற்றும் உரையாடல்களின் மூலம் நாடகக் கூறுகளின் வளர்ச்சியைக் காணலாம். இந்த நாட்டுப்புற நடனங்கள் பிற்காலத்தில் “நவீன” நாடகத்தின் வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தன.

இசை நாடகங்களின் வளர்ச்சி:

பிற்காலச் சோழப் பேரரசின் வீழ்ச்சியுடன் தமிழ்நாடு துண்டுதுண்டாகியது மற்றும் நிலத்தின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கு இடையே இருந்த வலுவான தொடர்பு முற்றிலும் துண்டிக்கப்பட்டது. இக்காலத்தில் கலை மற்றும் கலாச்சாரம் பின்னடைவை சந்தித்தது. சோழ மன்னர்கள் ஆதரித்த பெரிய நாடகங்கள் இப்போது வழக்கத்தில் இல்லை. இக்காலத்தில் கோவில் திருவிழாக்கள் மூலம் தான் சமூக பொழுதுபோக்கு வளர்க்கப்பட்டது. பார்வையாளர்களை மகிழ்விப்பதற்காக இந்த நாடகங்கள் அழகான பாடல்களைப் பயன்படுத்தின. பெரும்பாலும் அவை தெருக்களில் அல்லது திறந்த மைதானத்தில் நிகழ்த்தப்பட்டன. இந்த நாடகங்கள் கோயில் தெய்வங்கள் அல்லது தலைவர்களை கௌரவிக்கும் வகையில் எழுதப்பட்டது. தெரு நாடகங்களின் கருப்பொருட்கள் பெரும்பாலும் காதலாகவே இருந்தன. ஏனெனில் பார்வையாளர்களின் கவனத்தை ஈர்ப்பதே அவற்றின் முக்கிய நோக்கமாக இருந்தது. அவர்கள் சிற்றின்ப கதைகளையும் வாழ்க்கையின் நகைச் சுவையான புதிர்களையும் சித்தரித்தனர். பள்ளு, குறவஞ்சி, நொண்டி, குழுவல் ஆகியவை இந்நாடகங்களின் முக்கியமான வடிவங்களாகும். நாடகங்கள் நேர்த்தியாக எழுதப்பட்டவை மற்றும் வியத்தகு மதிப்புகளைக் கொண்டிருந்தன. அவர்கள் வெவ்வேறு பாடல்களைப் பயன்படுத்தினர்.

தொடர்ச்சியான நிகழ்வுகளை ஒரு கதை வடிவத்தில் சித்தரித்தனர். எனவே, அவை பெரும்பாலும் நடன நாடகங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. இந்த தெரு நாடகங்கள் நடனத்திலிருந்து நாடகத்தின் வளர்ச்சியை மேம்படுத்தின.

இந்த வெவ்வேறு வகையான ஒரே மாதிரியான தெரு நாடகங்கள் சமூகத்தின் முக்கிய பகுதியாக இருந்தன. கதையின் வளர்ச்சியின் மூலம் தான் இந்த தெரு நாடகங்களில் நாடகக் கூறு வெளிப்படுகிறது. இந்த தெரு நாடகங்களில் பொதுவாக பாடல்களின் உதவியுடன் கதை அல்லது குறிப்பிட்ட சம்பவம் சித்தரிக்கப்படுகிறது.

நாடகக் கீர்த்தனைகளின் வளர்ச்சி:

பிற்காலச் சேரர்களும், சோழர்களும், பாண்டியர்களும் இசை மற்றும் கதை சொல்லலைப்

தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகம் இதழியல் (ம)
ஊடகப் பன்வி நாடகம் (ம)அடிக்க கலைத்துறை மற்றும்
பிரணவ நுண்கலை ஆய்விதழ்
(மதிப்பீடு செய்யப்பட்ட சர்வதேச மின்னியல் ஆய்விதழ்)
இணைந்து நடத்திய பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம்

"இந்திய நாடக மரபு"
Special Volume 3 Issue 1

பாடல்கள் மூலம் ஆதரித்தனர். அவை மகிஷம் பிரபலமடைந்தன. இந்தக் கதை கவிதைகளின் வளர்ச்சியில் இசை வேறுபாடுகள் இருந்தன. பாடல்கள் கீர்த்தனை வடிவில் இருந்தன. இந்த கதை, கவிதைகளை திறமையான இசைக் கலைஞர்கள் வாசித்த போது நாடகமாகத் தோன்றியது. இதனால் நாடக கீர்த்தனை என்று அழைக்கப்பட்டது. இசைக்கருவிகளின் துணையுடன் பாடல்கள் பாடி கதை வளர்க்கப்படுகிறது. கதையின் உள்ளடக்கத்தின்படி பாடல்கள் வெவ்வேறு ராகங்களில் இயற்றப்பட்டுள்ளன. கதைகள் பார்வையாளர்களுக்கு முன்பே தெரிந்திருந்ததால், கதை சொல்லும் எழுத்தாளரின் திறமை முக்கியமானது. பாகவதர் என்று அழைக்கப்படும் ஒரு திறமையான பாடகர் இதை அடைய முடிந்தது. இந்த வேலைகளில் சிலேடைகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. நாடகக் கீர்த்தனை பதினேழாம் நூற்றாண்டில் மேடையில் இயற்றும் நோக்கத்திற்காக சிறப்பாக எழுதப்பட்டதாக நம்பப்படுகிறது. முழுக்கதையும் ஒருவரால் வாசிக்கப்படுகிறது. இந்த நிகழ்ச்சிகளில் நாடகக் கூறுகளை வெளிப்படையாகக் கண்டறிய முடியும். இசை நாடகங்களின் தாக்கம்:

தெரு நாடகங்கள், இசை நாடகங்களை உருவாக்க சில வழிகளில் மாற்றியமைக்கப்பட்டன. தெரு நாடகங்களின் இசைக் கூறுகள் மாறாமல் வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆனால் அது மேடைக்கு ஏற்ற வகையில் எழுதப்பட்டது. இந்த நாடகங்கள் குறிப்பிட்ட கடவுள், கடவுள்களை போற்றும் ஒரு அழைப்போடு தொடங்கியது. தெரு நாடகங்கள் நீதிமன்றக் காட்சியை சித்தரித்து அரசனின் பெருமைகளை அறிவிக்கின்றன. கதைகள் பெரும்பாலும் பிரபலமான புராணங்கள் மற்றும் இதிகாசங்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை. இந்த நாடகங்களின் உள்ளடக்கத்தின்படி அவை ஏழு வகைகளாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. அவைகள், இதிகாசங்கள், புராணக் கதைகள், பிரபலமான கதைகள், மதக் கதைகள், வரலாற்று நிகழ்வுகள், சமூக நிகழ்வுகள், மற்றும் தத்துவம் சார்ந்தவை.

தமிழ் நாடகக் கலையில் சங்கரதாஸ் சுவாமிகளின் (1867-1922) பங்கு:

தமிழ் நாடகக் கலையின் தந்தை என்று அழைக்கப்படும் சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் கூத்து மரபிலிருந்து உருவாகி வளர்ந்த தமிழ் நாடக அரங்கை, பெட்டி அரங்க மரபிற்கேற்ப மாற்றம் செய்தார். தமிழ் நாடகத் தலைமையாசிரியர் என அழைக்கப்படும். இவர் சுமார் அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட நாடகங்களை எழுதி இயக்கியிருக்கிறார். இதில் 'வள்ளி திருமணம்', 'பவளக் கொடி சரித்திரம்', 'வீர பாண்டியக் கட்டபொம்மன்', 'மதுரை வீரன்', 'சத்தியவான் சாவித்திரி', 'கோவலன் சரித்திரம்', 'நள தமயந்தி', 'இராம இராவண யுத்தம்', 'சித்திராங்கி விலாசம்', போன்றவை அவருக்கு அழியா புகழை தந்த நாடகங்கள். கலைவாணர் என்.எஸ். கிருஷ்ணனால் 'நாடக உலகின் இமயமலை என்று வர்ணிக்கப்பட்டவர்.

பண்டைய காலங்களில் தமிழ் நாடகங்களில் பயன்படுத்தப்பட்ட இசைக்கருவிகள்:

பண்டைய காலங்களில் திமிலை, இடக்கை, துடி, ட்மாருகம், உடுக்கை போன்ற இசைக்கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டதாக கல்வெட்டுகளின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. சேக்கிழார் தன்னுடைய எரிபத நாயனார் புராணம் மற்றும் பெரிய புராணத்தில் திமிலை இசைக் கருவியானது பம்பை, கண்டி, மற்றும் துடி இசைக் கருவிகளுடன் இசைக்கப்படும் பொழுது பலமான சத்தம் உருவாகுமென்பதை கூறியுள்ளார். இது போன்றே கம்பராமாயணம் திருப்புகழ் மற்றும் கந்தபுராணத்தில் திமிலை மற்றும் மேற்கூறப்பட்ட இசைக்கருவிகளும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்ற தகவலை அறிய முடிகிறது. திருஞானசம்பந்தர் தன்னுடைய பாடல்களில் இடக்கை, கத்திரிகை, துத்திரி, துடி, தக்கை மற்றும் படாகம் போன்ற இசைக்கருவிகளை குறிப்பிட்டுள்ளார். திருப்புகழில் இடக்கை பற்றி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பஞ்ச மரபில் திமிலை, இடக்கை அல்லது கடுக்கை போன்றவை பயன்படுத்தப்பட்டதாக அறிய முடிகிறது. சிலப்பதிகார உரையாசிரியர் அடியார்க்கு

தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகம் இதழியல் (ம)
ஊடகப் பன்வி நாடகம் (ம)அரங்க கலைத்துறை மற்றும்
பிரணவ நுண்கலை ஆய்விதழ்
(மதிப்பீடு செய்யப்பட்ட சர்வதேச மின்னியல் ஆய்விதழ்)
இணைந்து நடத்திய பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம்

"இந்திய நாடக மரபு"
Special Volume 3 Issue 1

நல்லார் அரங்கேற்று கதையில் திமிலை, இடக்கை, தண்ணுமை போன்ற இசைக்கருவிகளைப் பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளார். 10 ஆம் நூற்றாண்டில் கல்லாடம் என்ற இலக்கிய நூலில் இடக்கை என்ற இசைக்கருவி பற்றி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சேர, சோழ, பாண்டிய மற்றும் பல்லவர்கள் காலத்தில் இடக்கை துடி, டமாருகம், திமிலை மற்றும் உடுக்கை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதை கல்வெட்டுகள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. திருஞானசம்பந்தருக்கு முன்பு வாழ்ந்த காரைக்கால் அம்மையார் மத்தளம், குடிமுழவு மற்றும் டமாருகம் போன்ற இசைக்கருவிகள் பற்றி பாடல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் பழங்காலத்தில் பேரிகை, தழுக்கு, முரசு, உறுமிமேளம், பறை, தவில், யாழ், கொம்பு குறும்பரந்தாம்பு சேமக்கலம், உடுக்கை போன்ற இசைக்கருவிகளும் சங்க காலங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் சில இன்றும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன.

சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட இசைக்கருவிகள்:

பழங்காலத்திலிருந்தே தமிழர்கள் பொழுது போக்கின் ஒரு பகுதியாக நாடகங்களை நிகழ்த்தி வந்தனர். நாடகம் கலாச்சரம், அரசியல், பிரச்சனைகள், மகிழ்ச்சி, திருவிழாக்கள், சோகமான தருணங்கள் போன்றவற்றை பற்றியதாக இருக்கலாம். தமிழ் நாடகத்தின் தந்தையாக கருதப்படும் சங்கரதாஸ் சுவாமிகளின் ஒரு நாடக நடிக்கராக தன் வாழ்க்கையைத் துவக்கினார். அக்காலத்தில் நாடகத்தில் நடிக்க, இசையும், பாட்டுத்திறமையும் மிக முக்கியம். அதற்காக புதுக்கோட்டை மான் பூண்டியா பிள்ளையிடம் இசைப் பயிற்சி பெற்றார். இலக்கண இலக்கியங்களை தன் தந்தையிடமே கற்றுக் கொண்டார். பார்ப்பவர்களை மெய்மறக்கச் செய்யும் திறமை பெற்ற சங்கரதாஸ் சுவாமிகள், ஒரு கட்டத்தில் நடிப்பை விட்டு நாடகங்களை எழுதி இயக்குவதை முழு மூச்சாகக் கொண்டார். சங்கரதாஸ் சுவாமியார் சிறந்த இசை ஞானம் உடையவராதலால் இசைக் கருவிகளை தேர்ந்தெடுத்து நாடகங்களுக்கு பயன்படுத்தினார். குறிப்பாக ஹார்மோனியம், வயலின் குழல், தில்லுபா, வீணை தம்புரா, மிருதங்கம், டோலக், தபேலா, உடுக்கை தவில், பம்பை, உறுமி, பறை நாதஸ்வரம் போன்ற இசைக்கருவிகளை கதையின் தன்மைக் கேற்பவும், உணர்விற்கேற்பவும் பயன்படுத்தினார். நன்கு பாடும் பாவதர்களை ஊக்கப்படுத்தினார். சிறந்த இசைக்கருவி கலைஞர்களை ஊக்கப்படுத்தி நாடகங்களின் இசை தன்மை சிறப்படையே வழி கோலினார். தமிழ் நாடகங்களில் சங்கரதாஸ் சுவாமிகளின் காலம் பொற்காலமாக கருதப்படுகிறது.

தமிழ் நாடகத்தில் பயன்படுத்தப்படும் நவீன இசைக்கருவிகள்:

20 ஆம் நூற்றாண்டில் தொழில்நுட்பம் வளர்ச்சியடைந்த காலந்தொட்டே நவீன இசைக்கருவிகளின் தாக்கம் உலகளவில் பல புதுமைகளை நிகழ்த்தியுள்ளன. குறிப்பாக இந்திய நாடக வரலாற்றிலும் இதன் தாக்கத்தை காண இயலும். தமிழ் நாடகங்களின் துவக்க காலந்தொட்டே பல்வேறு இசைக் கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதை வரலாற்று ஆய்வுகள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. தொழில்நுட்பம் வளர்ச்சியடைந்த பின்னர் தமிழ் நாடகங்களிலும் நவீன இசைக்கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. குறிப்பாக நாடகங்களில் கீபோடு, கித்தார், வயலின், புளூட், பேஸ், டிரிப்பிள், பேங்கோஸ், காங்கோ, தபேலா, மிருதங்கம், டிரம்பட், சாக்ஸோபோன், கிளாரினெட், ரிதம்பேடு, கம்போசர், சேம்ளர் ஹென்சோனிக் போன்ற இசைக் கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. மேலும் நாடகங்களில் மென்பொருள் மூலமாக குரல் மற்றும் பின்னணி இசைப் பதிவு செய்யப்பட்டும் நவீன தன்மையுடன் நாடகங்கள் நிகழ்த்தப்பட்டு வருகின்றன. நாடக கலைஞர்கள் குரல் மற்றும் பின்னணி இசைக்கேற்ப வாயசைத்தும் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தியும் நாடகங்களில் நடித்து தங்களது பங்களிப்பை செய்துள்ளனர்.

தமிழ் நாடகத்தில் காணப்படும் நவீன இசையின் தாக்கம்:

தொழில் நுட்பம் வளர்ச்சியடைந்ததை மையமாக கொண்டே நவீன இசையின் புதுப்புது

தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகம் இதுழியல் (ம)
ஊடகப் பன்னி நாடகம் (ம)அரங்க கலைத்துறை மற்றும்
பிரணவ நுண்கலை ஆய்விதழ்
(மதிப்பீடு செய்யப்பட்ட சர்வதேச மின்னியல் ஆய்விதழ்)
இணைந்து நடத்திய பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம்

"இந்திய நாடக மரபு"
Special Volume 3 Issue 1

யுத்திகள் நாடகங்களில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. 20 ஆம் நூற்றாண்டில் தொழில்நுட்பம் வளர்ச்சியடைந்த காலம் முதல் 21 ஆம் நூற்றாண்டின் தற்காலம் வரை நாடகங்களில் நவீன இசை பல்வேறு பரிணாமங்களில் வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. குறிப்பாக மின்னணு இசைக் கருவிகள் வெகுவாக பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மென்பொருளின் உதவியுடன் குரல் சேர்ப்பு மற்றும் பின்னணி இசையுடன் வசனங்கள் பதிவு செய்யப்பட்டு நாடகங்களில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. மின்னணு கீபோர்டு இசைக்கருவியின் மூலம் கார்டு (கூட்டு ஸ்வரங்கள்) மற்றும் பல இசைக் கருவிகளின் தொனிகள் வாசிக்கப்பட்டு நாடகத்தின் கதைக்கும், உணர்விற்கும் ஏற்றார் போல நிகழ்த்தப்படுகின்றன. கித்தார் இசைக்கருவியில் ஸ்ட்ரம்மிங் மற்றும் கூட்டு ஸ்வரங்களின் இயக்கங்கள் வாசிக்கப்பட்டு அதனுடன் பேஸ் கித்தாரின் மந்திரஸ்தாயி மற்றும் அதி மந்திரஸ்தாயி ஸ்வரங்கள் வாசிக்கப்பட்டு அழகு சேர்க்கப்படுகின்றன. மின்னணு தாளக்கருவிகளின் (ரிதம் பேடு, கம்போசர், ஹேன்சோனிக், மூலம் பல தாளக்கருவிகளின் தொனிகள் நாடகங்களில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. மேற்கத்திய செவ்விசை மற்றும் நவீன இசையின் இசைக்கோர்வைகள் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. இத்தகைய நவீன இசையின் தாக்கம், தமிழ் நாடகங்கள் மட்டுமல்லாமல் இந்திய நாடகங்கள் மற்றும் உலக நாடகங்களில் நவீன தன்மையை புகுத்திவிட்டது.

முடிவுரை:

தமிழ் நாடக வரலாறு என்பது பெரும்பாலும் சங்க கால செய்திகள், மற்றும் தொல்காப்பிய செய்திகளை மையமாக வைத்தே கூறப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் நாடகத்தின் துவக்க கால வரலாறு என்பது மனிதன் தோன்றி வேட்டைச் சமூகமாக இருந்த காலந்தொட்டே படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. கூத்தரும், பாணரும், பொருநரும், விறிலியும் ஆற்றுப்படுத்தற்கு உரிய இரவலர் எனப் பாடாண் திணை நூற்பாவில் நால்வரையும் கூறுவார் தொல்காப்பியர். ஊரையாசரியர்களுள் நச்சினார்க்கினியர் மட்டுமே நால்வரையும் விவரித்துப் பொருளுரைக்கிறார். இவ்வாய்வில் தமிழ் நாடகங்களில் சங்கரதாஸ் சுவாமிகளின் முந்தைய காலங்கள் மற்றும் பிந்தைய காலங்களில் எத்தகைய இசை வளர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது என்பவை பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ் நாடகத் தந்தையாக கருதப்படும் சங்கரதாஸ் சுவாமிகளுக்கு பிந்தைய காலங்களில் தமிழ் நாடகங்களில் எத்தகைய நவீன இசைக்கருவிகள் மற்றும் இசையின் தாக்கங்கள் ஏற்பட்டுள்ளது என்பதை விளக்குவதாக இவ்வாய்வு அமைந்துள்ளது.

துணைநூற்பட்டியல்:

1. தமிழ் நாடக தோற்றம் மற்றும் வளர்ச்சி – பெருமாள் எ.என்.
2. பண்டைய தமிழ் சமூகத்தில் நாடகம் - சிவத்தம்பி கே.
3. தமிழ் நாடகம், இந்திய இலக்கியம் - தொகுதி-1 – ராகவன், சீனிவாசன் எ.
4. நாடகத் தமிழ் - பம்மல் சம்பந்தனார்.
5. தமிழ் நாடக வகையும் வரலாறும் முனைவர் வெ.மு. ஷாஜகான் கனி,
6. நாடகக் களஞ்சியம் அ-கௌ-தமிழ் பல்கலைக்கழகம்.
7. தமிழ் நாடகம் - நேற்றும் இன்றும் - முனைவர் கு. பகவதி.

தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகம் இதழியல் (ம)
ஊடகப் பன்வி நாடகம் (ம)அரங்க கலைத்துறை மற்றும்
பிரணவ நுண்கலை ஆய்விதழ்
(மதிப்பீடு செய்யப்பட்ட சர்வதேச மின்னியல் ஆய்விதழ்)
இணைந்து நடத்திய பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம்

"இந்திய நாடக மரபு"
Special Volume 3 Issue 1

